

Jassó Judit

Altató mese a Napról és a Holdról

Volt egyszer két jó testvér, a Nap és a Hold.

Kezdetben olyan aprók voltak, mint két szem gesztenye. Rengeteget játszottak, hegyekről a völgyekbe gurultak, alámerültek az óceánok mélyére. Jól megfértek egymás mellett; ám egy napon szokatlan szomorúság vett erőt rajtuk. Igyekeztek ugyanúgy viselkedni, mint ahogyan korábban, de lehetetlen volt nem észrevenni, hogy valami megváltozott közöttük. – Mi a baj? – kérdezte a Hold, és dobogó szívvel várta testvére válaszát. – Itt belül – mutatott a Nap saját középpontja felé. – Itt érzem, ha közelebb jössz, hogy fázom – azzal összébb húzta magát. A Hold körülnézett, mivel takarhatná be. Odahúzott néhány puha báránnyelvet, ám azok nevetve kergetőzni kezdtek körülöttük; eszük ágában sem volt beburkolni a Napot. – Hagyd csak – szólt csöndesen a Nap. – Inkább arról mesélj, te mit gondolsz felőlünk! – Hát – felelte a Hold -, legfőképp én is itt belül érzem. Amikor közelebb jössz, mintha valami égetne. – A Nap sóhajtott egyet, majd arrébb gurult.

Erre a Hold is elindult, csak a másik irányba ment. Egy darabig észre sem vette, milyen furcsa lett körülötte minden – aztán rádöbbsent, hogy testvére nélkül bizony sötétben botorkál. Egyszer csak vékony, csilingelő hangokat hallott a háta mögött. – Hahó, hahó – s ezek a hangok nevettek is, ami felbosszantotta a Holdat, ezért odakiáltotta: – Csönd legyen! – mire sok száz meg ezer apró fény gyűlt körülötte, és az égbolt szikrázott, mintha mindenhol fényszórókat gyűjtött volna egy láthatatlan kéz. – Mi ez? – kérdezte halkán a Hold. Az ismeretlen fények táncolni kezdtek, lágyan és nagyon halkán ide-oda surrogva. – Mi vagyunk a csillagok – szólt egy mosolygós hang. – Szeretnél közénk tartozni? – Ami azt illeti, nekem van egy testvérem – mondta a Hold, és elszorult a szíve, ahogy kimondta ezt a szeretett nevet. – Talán nem baj, ha elmondom nektek. – A csillagok, mintha megparancsolták volna nekik, a Hold köré gyűltek; surrogásuk elhalkult, s ebben a szokatlan, nagy-nagy csöndben a Hold bátrabban kezdett mondókájába. Mikor a végére ért, az egyik csillag, mely a legközelebb volt hozzá, így szólt: – Kedves Hold, hiszen Te és a Nap is felnőttestek! Örökre testvérek maradtok, csak ezentúl ritkábban látjátok egymást. De ha szeretnéd, akkor maradj itt velünk! Légy a vezetőnk! Látjuk, jól érzed magad a sötétben, melyet úgy hívunk: éjszaka. Mikor hajnalodni kezd, meglátod, csoda fog történni! Csillagtestvéreim! Nemsokára indulunk pihenni a hegyek mögé. Hamarosan pirkad – magyarázta a Holdnak, aki mosolyogva bólogatott.

Virradatok feljött a Nap. A Hold ámulva nézte hatalmas és erős testvérét, ahogy szerteoszórja sugarait, miközben az égen egyre jobban ragyogott fényessége. A nappal az időt is mérni lehet: mikor legmagasabban van, akkor harangoznak déli tizenkettőt. Délután meg-megnyúltak az árnyak, a nap ereje fogyni kezdett és a Hold készülődni kezdett arra, hogy átvegye az égboltot. Kellő sötétség után a csillagok, akár egy kasnyi méh, előrajzot-

tak a hegyek mögül. Ám addig nem ragyogtatták meg igazi fényüket, míg a Hold el nem foglalta helyét közöttük.

A Hold nagyon türelmesen várt, míg a lenyugvó nap elhaladt a hegyek előtt. Mikor a lehető legközelebb voltak egymáshoz, a Nap észrevette és rámosolygott. A Hold igyekezett visszatartani könnyeit; ő is mosolyogni próbált. Aztán kilépett a csillagok közé, majd megkönnyebbülten sóhajtott. Ekkor egy kósza könnycsepp mégis kicsordult a szeme sarkából, és a csillagok összesúgtak: – Holdfény! Nézzétek, hogy csillog! – és közülük a legbátrabbak azóta is ezen csúsznak le, ha nyári éjszakán kívánságok valami szépet – vagy legalábbis álmot hoznak, nyugtatót, mélyet.

